

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1430/2492

นางหมา พรหมชู โจทก์. นางฉิ่ง แก่นจันทร์ ที่ 1. นายสีก แก่นจันทร์ ที่ 2 จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 118, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 155, . ป.วิ.อ. มาตรา 39, . ป.วิ.อ. มาตรา 46, . ป.วิ.อ. มาตรา 47, . ป.วิ.อ. มาตรา 158, . ป.พ.พ. มาตรา 420

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้อง น.จำเลยฐานแจ้งความเท็จว่า โจทก์ยักยอกทรัพย์สินของ น. ศาลตัดสินยกฟ้องโจทก์ว่า โจทก์ฟ้องแก้เกี่ยวข้อหาของโจทก์ฟังไม่ได้ คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์จึงมาฟ้องคดีนี้หาว่า น.จำเลยจงใจแจ้งความเท็จและเบิกความเท็จ ดังนี้ เมื่อศาลได้ชี้ขาดคดีก่อนแล้วว่า น.ไม่ได้แจ้งความเท็จในคดีนี้ ก็ต้องฟังว่า น.ไม่ได้แจ้งความเท็จ โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยรับผิดฐานละเมิดในการที่จำเลยเบิกความ แต่ตามฟ้องไม่อาจทราบได้ว่าที่จำเลยเบิกความไปนั้นเป็นการเบิกความเท็จ หรือการเบิกความเช่นนั้นเป็นไปโดยเลินเล่อ เพราะถึงแม้จำเลยจะเบิกความไม่ถูกต้องกับความจริง ก็มีเหตุอันสมควรให้จำเลยเข้าใจผิดเช่นนั้นก็ได้ ซึ่งไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์ฉะนั้นฟ้องโจทก์จึงยังไม่เป็นฟ้องที่จะให้จำเลยต้องรับผิดฐานละเมิด.

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากจำเลย โดยกล่าวว่า นางฉิ่งจำเลยนำเอาความเท็จไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่า โจทก์ยักยอกเงินของจำเลย ๑ บาท เป็นเหตุให้โจทก์ถูกจับและต้องขัง ๒ วัน และนางฉิ่งกับนายสีกจำเลยจงใจ เบิกความขึ้นสอบสวนและขึ้นศาลว่า โจทก์ทำผิด ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลย แต่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง คดีถึงที่สุด จำเลยปฏิเสธว่า ไม่ได้ทำผิดฐานละเมิด ไม่ต้องรับผิดต่อโจทก์ ศาลชั้นต้นพิจารณารวมกับคดีดำที่ ๑๕๙/๒๔๙๐, ๑๖๑/๒๔๙๐ ซึ่งนางฉิ่งกับพลตำรวจjemเป็นโจทก์ฟ้องโจทก์ในคดีนี้กับนายเฉยเป็นจำเลย ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องทั้ง ๓ ส่วน. โจทก์ในคดีนี้อุทธรณ์, ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่. จำเลยฎีกา, ศาลฎีกาเห็นว่า ตามฟ้องของโจทก์แยกข้อหาเป็น ๒ ข้อว่า นางฉิ่งจำเลยจงใจแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงาน ทำให้โจทก์เสื่อมเสียอิสสระภาพข้อ ๑. และว่าจำเลยทั้งสองจงใจเบิกความเท็จขึ้นสอบสวนและขึ้นศาลว่า โจทก์ทำผิดและยักยอกทรัพย์สิน เป็นเหตุให้โจทก์ต้องเสียหายอีกข้อ ๑. ฉะเพาะข้อแรก โจทก์ฟ้องคดีอาญาแดงที่ ๑๓๔/๒๔๘๙ ขอให้ลงโทษนางฉิ่งจำเลยกับพลตำรวจjemฐานวิ่งราวทรัพย์ ฯลฯ ศาลพิพากษาถึงที่สุดว่า โจทก์ฟ้องแก้เกี่ยว ข้อหาของโจทก์ฟังไม่ขึ้นคดีนี้ก็ต้องถือข้อเท็จจริงตามนั้นว่า นางฉิ่งไม่ได้แจ้งความเท็จทำให้เสื่อมเสียอิสสระภาพ ฟ้องโจทก์ข้อ ๑. จึงตกไป ส่วนข้อหาว่าเบิกความเท็จตามฟ้องไม่อาจทราบได้ว่าจำเลยเบิกความไปนั้นเป็นการเบิกความเท็จหรือการเบิกความเช่นนั้นเป็นไปโดยเลินเล่อ เพราะถึงแม้จำเลยจะเบิกความไม่ถูกต้องตรงกับความจริง ก็อาจมีเหตุอันสมควรให้จำเลยเข้าใจผิดเช่นนั้นได้ ซึ่งไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์ ฉะนั้นฟ้องของโจทก์จึงยังไม่เป็นฟ้องที่จะให้จำเลยต้องรับผิดฐานละเมิด. พิพากษากลับ ให้บังคับคดีไปตามศาลชั้นต้น.

องค์คณะ

นนทปัญญา · ธรรมบัณฑิต · นาถปรีชา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1430/2492>